

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a făpturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America . . . . 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Vlaicu No. 1023.
LIPOVA Jud. Timiș.

S U M A R U L :

1. Încă un an.
2. Sfințirea deplină
3. Corpul și membrele lui
4. Lecțiuni Biblice.

5. Luați seama
6. Podoaba credinciosului
7. Prin ranele lui Isus Hristos
suntem vindecați

8. O scrisoare și un răspuns
9. Botezuri cu Duh Sfânt
10. Aviz.

I N C Ă U N A N

BCU Cluj / Central University Library

„Doamne“, i-a zis vierul, „mai lasă-și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur și am să-i pun gunoi la rădăcină.“ Luca 13:8.

Cuvintele din textul de față sunt grăite de Domnul Isus, în pilda smochinului fără rod, pe care a rostit-o spre rușina pe vrășmașul care căuta a zădărnici cuvântarea Domnului.

Atunci când noroadele se strânseseră cu miile, încât se călcau unii pe alții, Domnul le vorbea arătându-le pericolul ce le amenința sufletele, din cauza făjărniceii, respingerei Duhului Sfânt, îngrijorării, a fricei de oameni etc, îndemnându-i la întoarcerea către Dumnezeu și a veghea ca astfel să poată fi gata în ceasul izbăvirii eterne.

Și în vreme ce noroadele ascultau cuvintele Domnului Isus, care le răscoleau trecutul și prezentul vieții lor păcătoase, lipsite de armonia pacea și înțelegerea ce trebuia să existe între ei, iar pe de altă parte de batjocura, împotrivirea și nepăsarea față de îndurarea lui Dumnezeu, vedem că deodată se ridică unii, istorisind Domnului Isus, pășania unor Galilieni, a căror sânge, Pilat, l'au amestecat cu fetele lor. Față de aceasta întâmpinare, Domnul Isus, vede cum se îmbracă de ușor omul ca haina făjărniceii - făjărnicie - despre care vorbise până atunci noroadelor că să se ferească de ea, deoarece e păcatul cel mai grozav de care sufer oamenii cât și parte din credincioși și după ce Domnul, din nou combate acest păcat, Luca 13:2-5, le arată în continuare pilda smochinului neroditor.

La tâlcuirea acestei pilde, mulți cercetători ai Bibliei au arătat că omul cu **via este Dumnezeu, smochinul este poporul lui Israel, iar vierul este Domnul Isus**, la care tâlcuire nu mă împotrivesc, însă rămânând numai într'atât, mi se pare că din aceasta pildă s'ar sustrage o mâncare prea slabă și oare cum lipsită de puterea care să dea viață popului lui Dumnezeu de astăzi, și tuturor acelor care redoresc să aibă părtășie cu ceata sfinților.

Cu toate că smochinul ar simboliza pe Israel, care dacă nu va da roade e avertizat cu tăierea și distrugerea, însă trudindu-ne puțin spre a ne adânci în tainele voinței lui Dumnezeu, oare nu vom descoperi că fiecare individual dintre noi, iubii mei frați și surori, ne asemănăm cu acel smochin neroditor? Dacă vom fi sinceri ca să ne desbrăcăm de făjărnicia unui creștinism amorțit și punând degetul pe rană, vom recunoaște în smochinul neroditor, starea fiecăruia. La sfârșitul anului 1935, care totodată e și împlinirea a celor 20-15-10-5 și 3 ani de când Domnul te-a sădit dragă frate și sorioară în via Părintelui ceresc, cu ce roade ai bucurat fața sfintei Trăimi în acest timp? Te rog fii sincer, frațele meu și sora mea și nu căuta ați îndrepta privirii spre alții (spre Galilienii acei păcătoși) ci spre tine singur, atât în interiorul cugetelor tale, cât și

În exteriorul faptelor tale și ce vei vedea te va cutremura și îngrozit te vei gândi cât de mare și nepătrunsă a fost mila Tatălui cu tine, care era în dreptul Său să poruncească acum la sfârșitul anului tăierea și nimicirea ta.

Dar „Doamne, mai lasă-l și anul acesta” e rugăciunea ce imploară îndurare a Aceluia ce a știut să părăsească slava și gloria din cerurile prea-înalte, venind pe un pământ blestemat la o lume decăzută, care n'a fost în stare să-l pregătească decât o iesle, o cruce și un mormânt. El care a disprețuit rușinea și batjocura a suferit crucea, pentru bucuria ce-l era înainte, de a te avea pe tine scumpe suflete, un smochin sădit în via Tatălui.

Auzi tu frate, înțelegi tu soră, pricepi tu iubit suflet, aceste cuvinte „mai lasă-l și anul acesta?” Știi tu că odată cu sfârșitul anului, sus în ceruri se încheie bilanțul vieții tale și în fața sărăciei de roade, dreptatea Tatălui cere tăierea ta, ca să nu mai ocu-

pi locul de grăba, iar îndurarea fiului, mijloace spre a mai rămânea un an? Auzi-L cum îți i-a apărarea și cum se pune chezaș înaintea Tatălui și a întregului cer, pentru nepăsarea ta?

Dacă cei mai mulți așteaptă că în noul an să facă progrese, iar afacerile să le meargă mai bine, pentru tine, frate, soră și amici e anul curățirii de toate întinăciunile păcatului, a săpării de jur împrejur a oricărui lucru sau poftă ce ți-s'a lipit de inimă, iar prin gunoialul suferințelor, prigonirilor, necazului și durerilor ce ți se pune la rădăcină să poți aduce roadele pocăinței sincere, căci se poate ca anul 1936, să fie anul întâlnirii și strângerei la oaltă la masa grăgostei Domnului Iesus, a tuturor celor care iubesc venirea Lui. Nu uita! 1936 este anul pregătirii spre a fi vrednic de bunătatea cerului și împreună să strigăm: „Vino Doamne Iesus. Aliluia Amin.”

Mihail Radu.

Sfințirea deplină.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iesus Hristos.” I Tes. 5:23

Bunul Dumnezeu ne-a dăruit sfințirea prin descoperirea Onoratului Său Fiu, după răstignirea Lui pe crucea de pe Golgota. Aceasta sfințire să lucrează în viața noastră în șase (6) rânduri sau trepte ale vieții noastre duhovnicești.

1. Prima sfințire o dă Tatăl ceresc la auzirea Cuvântului Său. Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu se predică și noi îl primim dovedind aceasta prin credință faptică, mărturisindu-ne în același timp ca păcătoși cerem iertare în Numele Domnului Iesus care murit pe cruce în locul nostru pentru ca prin moartea Lui să ne împace cu Tatăl ceresc, Simțind noi pacea și bucuria împăcării, ne silim a face **legământ cu Dumnezeu** prin botezul în apă. În felul acesta arătăm în mod public că, credința noastră este bazată pe moartea și învierea Domnului Iesus, și noi înțelegem că prin legământul pe care-l facem cu Dumnezeu, să murim pentru păcat și să trăim o viață nouă pentru Dumnezeu și spre onoarea Lui. Iacob 1:13 Ioan 3:3, 5, 16, 17. Mat. 3:11. 28:19. Col. 2:13, 14.

Astfel noi devenim sfințiți prin primirea Cuvântului lui Dumnezeu Cuvântul lui Dumnezeu care este sfânt, ne transformă inima. Dintr'o inimă rea și nepocăită, ne pregătește o inimă nouă. În aceasta inimă Dumnezeu pune legile Sale scriindu-le cu condeiul Duhului Sfânt în fiecare zi, până când ajungem ca să îndeplinim toate poruncile date de Dumnezeu prin credința și cunoștința deplină. Aliluia lui Dumnezeu.

Prin botezul în apă, ne facem părtași unui legământ nou încheiat cu Tatăl al cărui semn este dovada unei lucrări lăuntrice ce o numim: **mântuire**. Noi trăim o viață nouă, murind lumii și lucrărilor ei păcătoasă, fiind îngropați împreună cu Hristos în moartea Sa, ieșim din apă ca să trăim o viață nouă pentru Dumnezeu în cetejenia împărăției Sale. În care împărăție eternă, El a uns de Rege pe singurul și adevăratul Lui Fiu, pe care L-a făcut nu numai Mântuitor decât și Judecător și Rege etern Aliluia. Așa noi suntem sfințiți prin întâia lucrare a Tatălui în noi. Ioan 14:15, 21, 23. Ier. 31:33 Ezech. 11:17-20. II Cor. 3:3. Ioan 1:12. 10:36. 17:17 Fapte 10:42. Gal. 3:26, 27. I Tesal. 5:23 Iuda v. 1.

2. A doua sfințire ne-o dă fiul Dumnezeu, Domnul Iesus Hristos, care ne-a spus mai înainte de a fi crucificat, cuvintele următoare: „Și Eu insumi Ma sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” Ioan 17:19.

Domnul Iesus fiind sfânt, nu avea nevoie a Se sfinți, însă fiind în corp, Și-a dat corpul și sângele ca o jertfă bună și plăcută Tatălui, în locul nostru. Noi ca unii cari am fost trași din lume la mântuire și astfel am primit întâia lucrare a sfințirii, ajungem acum la a doua lucrare. În a doua lucrare, sfințirea o primim prin **Corpul și sângele lui Hristos**. El ni S'a făcut de la Tatăl: înțelepciune, dreptate, sfințire și răscumpărare. Prin El noi ne-am îndreptat, spălat și sfințit. Prin voia, Lui suntem noi sfințiți prin jertfirea Corpului lui Iesus Hristos, odată

pe cruce. „Căci cu o jertfă a adus la desăvârșire odată pentru totdeauna pe cei ce se sfințesc.“ Aliluia lui Dumnezeu și Mielului.

Ap. Pavel ne spune și ne zice: „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuș sângerile Său, a pățimit dincolo de poartă,“ Ebr. 13:12. 2:11, 10:10, 14 Ioan 17:19, Fapte 26:18 I Cor. 6:11 Efes, 2:12-22. 5:26.

Din cele de mai sus, am putut vedea până acum că lucrarea întâi de sfințire o primim dela Tatăl ceresc prin primirea Cuvântului Său, iar a doua lucrare o primim prin jertfa și sângele Domnului Isus. Aliluia.

3. A treia lucrare de sfințire o face Duhul Sfânt care este a treia persoană din dumnezeire. Duhul Sfânt este Acela prin care sfințirea să lucrează și în celelalte locuri. Așa de pildă: în întâia lucrare de sfințire, Duhul Sfânt scrie poruncile lui Dumnezeu în inima credinciosului. II Cor. 3:3. În a doua lucrare, jertfa Domnului Isus, a fost adusă tot prin Duhul Sfânt. Ebr. 9:14. Dar aici în mod deosebit se dărește lucrarea de sfințire Onoratului Duh Sfânt.

Ap. Pavel după înțelepciunea dată lui, ne scrie: „Totuș, aici coala v'am scris mai cu îndrăzneală, că să vă aduc din nou aminte de lucrurile aceste, în puterea harului, pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentruca Neamurile să-l fie o jertfă bine primită, **sfințită de Duhul Sfânt**. Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci n'aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultare de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, **fie prin puterea Duhului Sfânt**“ . Rom. 15:15-19.

Din cele de mai sus vedem sau înțelegem că harul a venit la Pavel sau s'a revărsat asupra lui prin alegerea Tatălui ceresc, ca astfel el să ne poată împărătași și nouă din harul Evangheliei, fiindcă el a fost ales apostol al Neamurilor după sfatul mai dinainte al lui Dumnezeu. „Pentruca Neamurile să-l fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.“

Duhul Sfânt este care cercă toate adâncimile lui Dumnezeu și nimic nu este ascuns înaintea Lui. Astfel El cunoaște inimile și știe consacrarea și predarea noastră și pe aceste le duce la Tronul lui Dumnezeu, și în măsura în care ne-am consacrat în credința și cunoștința deplină, în aceeași măsură Domnul ne dă binecuvântări. De aici înțelegem că, prin Duhul Sfânt, se sfințește viața noastră predată cu totul a sluji lui Dumnezeu și a-L mări.

Noi înțelegem din scrierile apostolului Pavel, că atunci când ne-am predat și consacrat Domnului pe deplin, El ne sfințește prin Duhul Sfânt ca să trăim pentru El și nu pentru păcat. Prin puterea Duhului Sfânt, suntem ca un dar bine plăcut lui Dumnezeu. Pavel zice: „Noi însă, frați prea iubiți de

Domnul, trebuie să mulțămim totdeauna pentru voi lui Dumnezeu, căci dela început Dumnezeu v'a ales pentru mântuire, **în sfințirea Duhului și credința adevărului**.“ II Tesal. 2:13. Tot astfel ne scrie ap. Petru El arată că Dumnezeu ne-a ales „după știința mai dinainte a Lui, **prin sfințirea lucrată de Duhul Sfânt**, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.“ I Petru 1:2.

Ah, ce minunat este a fi sfințit prin puterea Duhului Sfânt. Ce mari binecuvântări poate să simți un asemenea suflet, fiindcă el nu numai că este transformat în alt om nou (nu mai fură, nu minte, nu pizmăiește, nu ucide, nu înșală, etc.) decât din omul cel păcătos, stricat și degradat de altădată, acum a devenit un om sfânt, în care să-și găsească Dumnezeu plăcerea și pe care să-l păzească prin puterea Sa cea glorioasă, ca să nu-i poată strica nimenea întru nimic. Aliluia lui Dumnezeu. Psalm. 16:3 I Petru 1:5. Ioan 10:27-29.

Asfel noi putem să cuprindem cele șase lucrări de sfințire prin cari trebuie să treacă un credincios în următoarele puncte:

a. Dumnezeu ne dă harul ca să putem auzi Cuvântul Lui și să-L primim în inimă noastră, iar acest Cuvânt fiind sfânt, ne sfințește și alungă din noi tot ce este necurat și spurcat. Casa inimii noastre devine măturată și înfrumusețată. Ioan 17:17.

b. Domnul Isus Hristos S'a sfințit pentru noi pe crucea de pe Golgota, pentruca pe noi să ne sfințească prin Sângele Său. Ioan 17:19. Ebr. 13:12.

c. Duhul Sfânt a venit ca să sfințească consacrarea sau jertfirea noastră pe altarul Evangheliei. Jertfa vie a corpului nostru pe care o aducem înaintea lui Dumnezeu, numai atunci este bine primită, când este sfințită de Duhul Sfânt. Rom. 15:16.

d. Duhul Sfânt sfințește lăuntrul nostru la botezul în apă, sub care nu înțelegem lăpdarea necurăției din afară a corpului, ci spălarea și sfințirea lăuntrică a inimii, Efes. 5:26 I Petru 3:21.

e. Duhul Sfânt sfințește Templul Său (corpul credinciosului) la intrarea în el, unde voiește să rămână pentru totdeauna. I Cor. 6:19 Ioan 14:15 17.

f. Duhul Sfânt sfințește în mod deosebit pe aceia cari sunt aleși și puși de Dumnezeu în lucrul Lui pentruca să îndeplinească unele slujbe sfinte, ca păstori, învățători, evangeliști, prooroci, etc. Fapte 13:2 etc.

Deci cine voiește a se preda pe deplin Domnului, acela are neapărată nevoie ca să treacă prin toate aceste lucrări dumnezeiești de sfințire, pentruca să poată fi sigur de mântuire și să poată fi un stâlp în Biserica Dumnezeului Celui viu, care este stâlpul și temelie adevărului. I Tim. 3:15,

Rog pe Domnul să dea înțelepciune și pricepere tuturor slujitorilor Săi ca să poată lua aceste mărgăritare sfinte din darurile înțelepciunii și cunoștinței Duhului Sfânt cari sunt date pentru toată Biserica lui Dumnezeu, ca se cunoaștem cu toții talentele lucrărilor lui Dumnezeu în noi toți, spre creștere deplină în toată cunoștința lui Dumnezeu în Hristos Domnul. Fie El lăudat în veci. Amin. P. Budean.

Corpul și membrele lui.

„Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele Lui”. I Cor. 12:27.

Un lucru care aduce multe rele între copiii Domnului, este acela, că mulți nu-și cunosc datorințele lor. Acolo unde fiecare își cunoaște lucrul și chemarea sa, acolo nu se produc nici certe, nici neînțelegeri, pentru că fiecare își știe locul și lucrul. Dar acolo unde se amestecă unii în lucrul altora, acolo nu poate să domnească armonie în lucrare.

Sf. Scriptură ne arată că Biserica este Corpul lui Hristos și noi fiecare în parte suntem membre (mădule) unii altora.

Acum dacă privim la felul cum Dumnezeu a creat corpul nostru pământesc care este supus morții, să ne luăm o pildă pentru ca să știm și să cunoaștem cum trebuie să fie întocmit Corpul lui Hristos care trebuie să trăiască vecinic cu Domnul Isus în slavă. Aliluia.

În corpul acesta pământesc, noi avem diferite membre cari toate să ajută reciproc (una pe alta) și lucrează pentru edificarea corpului nostru. Niciuna nu caută ca să se vâre în slujba celeilalte, decât fiecare stă îndeplinindu-și lucrul pentru care a fost creată de Dumnezeu. Când însă un membru este în neputință de a funcționa, el cheamă în ajutorul său pe un alt membru, care nu pregetă a veni numai decât. Atunci când umblăm prin întunec și ochiul nu poate vedea, vine în ajutorul lui, mâna; ea începe a pipăi înainte ca nu cumva corpul să fie lovit de unele obiecte tari cari i-ar putea sta în față, și prin aceasta să se vatăme. etc.

Membrele din corpul nostru nu au toate una și aceeași funcțiune; căci dacă toate ar vedea, cari ar fi cele ce aud? sau dacă toate ar umbla, cari ar fi cele ce ar lucra? Astfel Dumnezeu când ni le-a dat, a dat fiecărui membru lucrarea sa, și nu i-a permis să între în slujba altuia, decât numai atunci când acela este în imposibilitate de a funcționa sau lipsește cu totul din corp.

Membrele nu-și pot imputa unele altora folosul pe care îl aduc corpului. Toate membrele sunt de folos și Dumnezeu nu ne-a lăsat nici un singur membru în corp care să fie nefolositor. În același timp însă nu ne-a dat nici membre de acele cari să nu caute a-și îndeplini slujba lor și nici de acele cari să critice pe altele. Așa de pildă: Nu pentru aceea ne-a dat ochi ca să-i ținem pururea închiși și nici urechi pentru ca să le ținem astupate. Mâna însă n'ar putea zice niciodată piciorului că nu are lipsă de el și nici urechea, ochiului. Acele membre de cari corpul nu are lipsă, Dumnezeu nu ni le-a creat.

Membrele din corp, trăiesc în cea mai mare dragoste unele cu altele și între ele domnește o deplină armonie. Niciodată nu se întâmplă că mâinile să apuce a lovi în ochi și nici ochii nu conduc

picioarele printre spini și bolovani pentru ca să se rădă de ele atunci când sunt rănite.

Pe lângă toată grija cea mare și pe lângă toată dragostea și ajutorul pe care și-l dau unele altora totuș să poate întâmpla ca un membru să rănească pe celalt prin nebăgare de seamă sau prin greșală. Așa de pildă: o mână începe a tăia într'un obiect tare. Ea cheamă în ajutor pe cealaltă mână care ține acel obiect. Din nebăgare de seamă mâna în care era cuțitul l-a scăpat, și el a ajuns și a tăiat într'o oarecare măsură în cealaltă mână. Această tăiată, nu s'a mîniat în așa mare măsură ca să apuce și ea cuțitul ca să poată tăia mai mult în cealaltă, ci rabdă durerea, iar aceea care a tăiat începe a lega rana căindu-se pentru ce nu a fost cu mai mare grijă. Iar în alt rând, grijește ca să nu mai facă ceea ce a făcut.

Se mai întâmplă cazuri când unele membre primesc în ele corpuri străine și atunci trebuie să fie supuse unor operații căci în caz contrar trebuiesc amputate (tăiate din corp). De pildă: picioarele umblând desculțe, au primit în ele un cui mic și ruginit. Piciorul înțepat suferă durere și împreună cu el întreg corpul. Minte cere facerea unei operații și scoaterea cuiului ruginos din picior. Piciorul însă știind că la operație trebuie să simtă durere, se opune și nu lasă. Se întâmplă că în urma lucrării ruginii în corp, sângele se înveninează și e primejdie de a pieri întreg corpul. Și atunci mintea spune: decât să piară întreg corpul, mai bine să piară membrul care nu a voit să suferă operația. Și așa acel membru ajunge să fie amputat sau tăiat din corp afară.

Sunt cazuri când din corp, fără să umble desculț, se poate produce o boală într'unul din membre (sau chiar în corp) ca să fie lipsă a fi operat, iar în cazul când nu voințește, moare întreg corpul. Cu aerul pe care îl inspiră, omul trage în sine mulți microbi, cari pe un organism nesănătos și nedestul de rezistent, îl atacă și-l omor.

Acum după ce am văzut cum este întocmit corpul nostru și cum se ajută membrele noastre una pe alta la caz de nevoie, mergem să privim la Corpul Domnului care este Biserica Lui și cercetăm să vedem cum trebuie să fie membrele din corpul Lui, cari suntem noi.

Mai întâi membrele din Corpul Domnului, sunt datoare a se ajute reciproc (una pe alta), Scopul pentru care Dumnezeu le-a așezat în Corpul Fiului Său este, ca El să fie edificat prin ele. Pentru ca Corpul să fie edificat, membrele au nevoie ca să trăiască în cea mai desăvârșită ordine. Aceasta însă numai atunci se poate îndeplini când fiecare membru își îndeplinește cu sfințenie slujba pe care o are, fără să se amestece în trebile celorlalte. Eu

cred și sunt sigur că dacă s'ar face o cercetere între cei ce spun că alcătuiesc Corpul lui Hristos, ar fi foarte puțini aceia cari ar ști slujba care li-e încredințată ca s'o îndeplinească în acest Corp. Mulți, foarte mulți, din aceia cari fac pe criticătorii, tocmai pentru aceea fac, fiindcă nu-și cunosc slujba. Deci din Corpul lui Hristos fac parte: Apostolii, proorocii, evangheliștii, păstori, învățători, cei ce au darul minunilor, cei ce au darul tămăduirilor, ajutoarelor, cârmuirilor, vorbirii în felurite limbi, etc. Efes. 4:11 I Cor. 12:28 Rom. 12:4—8, etc.

Acum dacă toți cei ce alcătuiesc Corpul lui Hristos ar fi apostoli, unde ar fi proorocii? Dacă toți ar fi cârmuitori, unde ar fi ajutoarii? Astfel după cum în corpul fizic avem diferite membre cu diferite funcțiuni, tot așa le avem și în Corpul lui Hristos. Și aici noi suntem învățați că fiecare să căutăm a îndeplini cu credincioșie slujba la care suntem chemați. Rom. 12:6—8. Numai în cazul când un mădular din Corpul lui Hristos a ajuns într'o stare că trebuie să fie ajutat în funcțiune de un altul, numai atunci să se amestece acesta în lucrul celui-lalt, dar și atunci să se considere că nu a putut îndeplini slujba celui-lalt din destul. I. Cor. 15:10.

După cum membrele din corpul nostru fizic, nu și pot imputa unele altora folosul pe care îl aduc corpului, tot la fel nici membrele din Corpul lui Hristos. Toate membrele pe cari Dumnezeu le-a așezat în corpul Fiului Său trebuie să fie sănătoase și să funcționeze. Nici un membru nu se poate mândri și ridica împotriva altuia sub cuvântul că el este de mai mare trebuință ori că lucrează mai mult. Un om poate merge pe drum: în asemenea caz ochii nu se amarăsc asupra mâinilor că ele n'au lucrat și ei au trebuit să stea încontinuu deschiși. Nici picioarele nu învinovătesc urechile pentrucă ele au fost purtate de dânsule (de picioare) cari s'au prea ostenit. După cum membrele noastre cari lucrează mai mult nu se amarăsc asupra acelor cari lucrează mai puțin, și nici nu le critică, hulesc, ori se ridică asupra lor cu mândrie, tot așa nu pot să se amărească ori mândrească unele asupra altora nici membrele din Corpul lui Hristos. Pentrucă cel ce se supără, nu umblă după iubire. Colos. 3:8 Efes. 4:31. Rom. 14:16. Tit. 3:2.

După cum în corpul nostru avem membre tari și membre slabe, tot așa sunt și în Corpul lui Hristos. Cele tari sunt datoare să poarte sarcinile celor slabe. Rom. 15:1. Dacă corpul nu avea lipsă de membre slabe, de sigur, Dumnezeu nu le așeza în corp. I Cor. 12:22.

Dumnezeu a chemat toate membrele din Corpul lui Hristos ca să trăiască în cea mai desăvârșită armonie și dragoste. Ioan 13:35. Membrele din Corpul lui Hristos, nu se ceartă, nu se dușmănesc, nu se urăsc și nu să bat întreolaltă. Până acum nu s'a întâmplat ca să vedem un corp normal, întreg și sănătos, ale cărui membre să se bată întreolaltă.

Aceasta să întâmplă numai acolo unde membrele nu fac parte toate din unul și acelaș corp sau unde corpul nu-i normal.

Dar pe lângă toată dragostea pe care membrele o poartă unele față de altele, să poarte totuș din greșală și fără voie să se rănească unele pe altele. În asemenea cazuri membrul rănit fără vină rabdă și suferă durerea și împreună cu el suferă întreg corpul. El nu caută momentul prielnic când să poată răsplăti cu rău celui ce l-a rănit. El nu vrea să producă o a doua durere și suferință în corp. Pentrucă după cum corpul suferă în urma ranei sale, așa suferă și în urma ranei celui-lalt, fiindcă amândouă membrele fac parte din el. Dar nici aceasta nu se întâmplă că un membru după ce a rănit pe un altul (fără voie) apoi să stea indiferent față de rana celui-lalt, ci caută să i-o lege. El, cel ce a rănit, se umilește în fața celui pe care l-a rănit. Cât de frumos învățăm noi de aici pentru ca să știm cum trebuie să procedeze în asemenea cazuri membrele Corpului lui Hristos. Cel rănit n'are voie să se răzbune ci el trebuie să rabde și la suferința lui este părtaș tot corpul (toată Biserica), iar cel ce a rănit, este îndatorat a se umili în fața celui pe care prin nebăgarea sa de seamă la rănit, să-i lege rana și să-și ceară scuze dela el. El trebuie să-și vadă greșala și să o recunoască. Mat. 18:15—17.

Afară de cele descrise mai sus, sunt cazuri când într'un membru oarecare, întră corpuri streine. Corp străin este tot acela care nu face parte din carnea sau oasele acelu corp în care a intrat. Corpul strein după ce a intrat în corpul nostru, ne provoacă dureri cari la urină devin o primejdie pentru sănătatea noastră. Sunt corpuri streine pe cari le primim în corpul nostru prin nebăgarea noastră de seamă. Așa de pildă: umblând desculți printr'un loc plin cu spin, ușor putem să ne înspinăm. Deschizându-ne prea tare ochii pe timp de vânt mare, ușor poate să ne sufle vântul în ochi unele lucruri.

Așa se întâmplă cazul cu unii credincioși. Ne fiind ei încălțați în gătirea Evangheliei păcii, să înspină; și atunci în loc să ceară ca acei spine să le fie scos cu acul câinței, îndemnării sau chiar muștrării, mai bine îi strâng în corpul lor, și ei în loc să se vindece se bolnăvesc mai rău. În boala lor tot mereu să veită asupra altora. Toate membrele sunt vinovate din corp, numai vina lor nu volesc să o vadă. Ei cred că Dumnezeu pentru aceea i-a chemat pe ei la mântuire ca să reguleze pe alții, și ei sermanii sunt cei intoxicați (inveninați) cu otrava ruginei păcatului. Pentruca nu totdeauna unde auzim că se strigă împotriva păcatului, găsim o mare sfințenie. De cele mai multeori roata carului care scârje mai tare, e aceea care este stricată. Câte cazuri mi s'a dat mie personal să văd când unii au strigat împotriva păcatului din toate puterile lor, pentruca atunci când s'au făcut cercetări în aceasta privință, ei să se retragă la o parte rușinați de

cele pe cari le-au vorbit. Și atunci am zis: Dacă acești oameni nu pot să și susțină cele ce vorbesc în fața oamenilor, oare cum le vor susține ei în fața scaunului de judecată al lui Hristos? I Cor. 5:10. Acești oameni pătrunși de dragostea lui Ioab față de Amasa când cu o mână la apucat de barbă și l-a sărutat și cu celalaltă i-a înfipt sabia în pân-tece, II Sam. 20:9—10 și pătrunși de dragostea lui Iuda Iscariotul, care a sărutat pe Domnul când l-a vândut, Luca 22:48, ei vorbesc tot mereu despre dragoste, până când să fac vânzătorii și omorâtorii fraților lor. Și pentru ce fac ei așa? Pentru că sunt intoxicați de otrava păcatului. Vai de acela suflet care se hrănește cu vorbele unora ca aceștia. El cu toată siguranța este supus pierii.

Fraților! E foarte bine ca să ne însemnăm pe astfel de mădulare. O dată ce vedem pe cineva înspinat, să nu căutăm să luăm dela el nicio învățătură pentru că toată învățătura pe care ni-o poate da, nu este decât un aluat fariseiesc, Mat. 16:6 sau niște puroaie ale păcatului lor. Isaia 1:6. Atari membre nu pot rămânea în corpul lui Hristos care este Biserica lui, (Stâlpul și temeliea adevărului) ci curând ori mai târziu, devin amputate din corp. Mat. 18:15—17 I Cor. 5:11—13. II Ioan v. 10.

S'a întâmplat odată când doi credincioși vorbind întreolaltă, unul a zis o vorbă care nu s'ar cădea unui creștin să o zică, celalt în loc ca să i-o arate pe față, a început a umbla pela unii și alții ca să-i ațaje și răscoale împotriva celui ce a zis aceea vorbă. Ce credem noi? care a fost mai vinovat? Cel ce a zis vorba, a putut să o zică fără să-și dea seama de cele ce a zis. Să prea poate că dacă i se arăta lucrul pe față, o recunoștea

că nu a zis bine și să căia. Celalt însă a căutat să facă răscoala cu premeditare (cu plan chibzuit). Pentru aceea în fața lui Dumnezeu e mai vinovat acesta din urmă.

Călătorind cu trenul am văzut scris: „nu scuipați în wagon”. Oare pentru ce sunt scrise aceste cuvinte? Fiindcă sunt oameni bolnavi cari prin scuipatul lor dau afară o mulțime de microbi și acești microbi ajungând în atingere cu un organism nesănătos sau nedestul de rezistent, îl ataca și boala intră și în aceea persoană. Calomniatorul nu este altceva decât un biet bolnav în care stau adăpostiți toți microbii păcatului, pe acești microbi îi varsă el cât poate mai des în urechile altora, și atunci când organismul acestor oameni nu-i sănătos, ei găsesc acolo un bun loc de adăpost; și încubează și acolo boala. Într'un organism sănătos nu pot trăi, acolo trebuie să moară.

Deși calomniatorul crede că el este sănătos și deși celui ce-l ascultă i se pare că prinde putere la vorbele lui, totuși ei nu sunt decât niște sermane ființe bolnave și orbite de păcat. Ioan. 9:41.

Scumpe frate și soră! Dă-mi voie să te întreb ce fel de mădular ești tu în corpul lui Hristos? Ești tu un mădular sănătos? Lucră tu la locul care ai fost pus de Dumnezeu? Sau doară ești un mădular bolnav și cangrenat care cauți să umpli de cangrenă tot aceea ce ajunge în atingere cu tine? Grijește foarte bine că dacă atunci când nu faci rod nici bun nici rău, vei auzi cuvântul: „Taie-l jos!” Cu atât mai mult atunci când lucrezi în contra voinței lui Dumnezeu. Luca 13:7. Fapte 3:23,

GH. BRADIN.

Leccióni Biblice.

Calendar săptămânal.

Luni în 27 Ian. Domnul Isus cheamă pe apostoli. Luca 5:1-11.
Mar. „ 28 „ Domnul Isus cheamă pe Levi. Luca 5:27-32.
Mer. „ 29 „ Trebuința (lipsa) de a sluji. Mat. 9:35-38.
Joi „ 30 „ Cei doisprezece trimiși. Mat. 10:1-15.
Vin. „ 31 „ Cei șaptezeci trimiși. Luca 10:1-12.
Sâm. „ 1 Febr. Slujitori în slujbe. Marcu 6:30-41.

Duminecă în 2 Februarie: Domnul Isus cheamă slujitorii
Luca c. 5.

Cuv. aur, Luca 5:11

Cuvânt adevărat: Domnul Isus are trebuință de slujba noastră pentru a lăși hotarele Împărăției Sale.

Sumarul lecțiunii, Introducerea. În lecțiunea de astăzi noi învățăm despre alegerea apostolilor în lucrul Domnului. După ce Simon Petru și tovarășii săi s'au ostenit o noapte întreagă fără să prindă nimic, după porunca Domnului ei aruncă din nou mrejea, dar de astădată au prins atâtea pești că au umplut corăbiile încât era gata să se afunde.

Pescari de oameni. În urma acestei pescuirii

minunate, ei au cunoscut că Domnul este un sfânt. Și în urma acestora Domnul Isus îi spune lui Petru că de acum încolo, ca fi pescar de oameni.

Chemarea lui Levi. Pe lângă acești pescari pe cari Domnul i-a chemat în slujba apostoliei, noi găsim că El a mai chemat și pe Levi care era vameș. Deși acesta era privit de cărturari și Farisei ca un mare păcătos, Domnul totuși a intrat la el și a mâncat împreună cu vameșii.

Chemarea noastră. Domnul Isus ne-a chemat și pe noi în slujba Sa și voiește să ne întrebuijeze așa după cum vede El lipsa. Noi trebuie să știm că numai atunci avem binecuvântare în lucru, când facem totul după cuvântul Domnului. Când lucrăm după înțelepciunea noastră, ne ostenim degeabă și fără folos, dar atunci când aruncăm mrejea după cuvântul Domnului, ea va fi totdeauna plină de pești. Afluiia.

Întrebări: Cât timp s'a ostenit Simon să prindă pește și n'a putut? După Cuvântul Domnului

a prins? Cum l-a văzut Simon pe Domnul? Ce meserie a zis Domnul că-l va da? Care a fost apostolul pe care Domnul l-a chemat dela vamă? În casă cui a mâncat Domnul cu vameșii? Cu ce scop a mâncat cu ei împreună? Când avem noi binecuvântare în lucru?

Calendar Septămânal.

Luni în 5 Feb. Natura dreptății, Luca 6:39-45.
 Mar. „ 4 „ Temelia dreptății. Luca 6:46-49.
 Mer. „ 5 „ Calitatea dreptății. Luca 6:27-37.
 Joi „ 6 „ Dreptatea și Închinăciunea. Mat 5:21-26.
 Vin. „ 7 „ Dreptatea de sine condamnată. Galat 6:1-10.
 Săm. „ 8 „ Nedreptatea descoperită. Mat. 7:1-23.
Duminecă în 9 Februarie: Domnul Isus îndeamnă la dreptate. Luca c. 6.

Cuv. aur, Luca 6:46.

Cuvânt adevărat: Ascultarea noastră față de Domnul Hristos, este o încercare a credinței noastre.

Sumarul lecțiunii, Introducerea: Domnul Isus a musirat foarte aspru pe conducătorii lui Israel și i-a numit „conducători orbi.“ Aceasta denumire le-a dat-o fiindcă nu vedeau păcatele în care mergea poporul, decât vedeau păcate acolo unde nu erau.

Paiul și bârna. Adeseori se întâmplă să vedem oameni cari se căznesc ca să scoate paiule din ochii altora dar în același timp nu i-au seama că într'a lor ochi, este bârna. Atari oameni nu pot niciodată să lucreze în curejenie fiindcă cel cu bârna în ochi nu poate vedea să scoată paiul altuia. Cel ce voiește a face acest lucru, trebuie să vadă curat.

Pomul și roadele. Domnul Isus arată că, dupăcum se cunoaște pomul pe poame așa se cunoaște și creștinul pe fapte. Pomul bun nu poate să facă poame rele, ceea ce înseamnă că creștinul adevărat nu poate să facă fapte rele: și pomul rău nu poate să facă poame bune, ceea ce ne dă să înțelegem că nici creștinul fals nu poate să facă fapte bune.

Intrebări: Poate conduce orb pe orb? Poate unu care are în ochi o bârnă să scoată paiul din ochiul altuia? Poate pomul bun să facă poame rele? Dar pomul rău poate să facă poame bune? Cu cine e asemănat cel ce aude Cuvântul Domnului și-L păzește? Dar cel ce nu-L păzește?

Calendar Septămânal.

Luni în 10 Feb. D-l. Isus răspunde unui îndoelnic. Luca 7:19-28
 Mar. „ 11 „ A crede fără a vedea. Ioan 20:24-29.
 Mer. „ 12 „ Când e îndoelnic în Dumnezeu. Ioan 14:1-9.
 Joi „ 13 „ Când dragostea e îndoelnică. Mat, 7:7-12.
 Vin. „ 14 „ Când iertarea e îndoelnică. Mat. 9:1-7.
 Săm. „ 15 „ A învinge îndoelnicia. I Ioan 5:1-12.
Duminecă în 16 Februarie: Domnul Isus ajută pe un îndoelnic. Luca c. 7.

Cuv. aur, Marcu 9:24.

Cuvânt adevărat. Domnul Isus poate scoate afară orice îndoelnicie din cei ce sunt sinceri față de El.

Sumarul lecțiunii, Introducerea: Noi ve-

dem din lecțiunea noastră de astăzi că Ioan Botezătorul ajunge într'o îndoelnicie despre Persoana Domnului Isus, de aceea el trimete pe doi dintre ucenicii săi ca să-L întrebe dacă într'adevăr este El Hristosul care are să vină.

Răspunsul Domnului Isus. Domnul Isus îi dă lui Ioan un răspuns foarte scurt. El zice celor trimiși de Ioan să-i spună cele ce văd și aud. Adică semnele și minunile pe cari Domnul Isus le-a făcut la vederea lor. Lucrul a fost destul pentruca Ioan să se vindece din îndoelnicia lui, și să nu se potecnească în Domnul Isus,

Domnul Isus laudă pe Ioan. Mai departe Domnul Isus aduce laudă lui Ioan. El vrea să-l arate ca pe unul care nu-i nici „trestie călținată de vânt“ și nici „om îmbrăcat în haine moi,“ dar care este mai mult decât un prooroc fiindcă între ce născuși din femei, mai mare prooroc decât el nu s'a ridicat.

Intrebări: De ce a trimis Ioan pe doi din ucenici la Domnul? Ce răspuns i-a dat Domnul? De ce a zis că e fericit acela pentru care El nu va fi un prilej de potecnire? Pe cine au laudat Domnul Isus? Care a fost cel mai mare prooroc?

Calendar Septămânal.

Luni în 17 Feb. Domnul Isus și valoarea umană. Luca 8:26-34.
 Mar. „ 18 „ Materialistul. Luca 8:35-59.
 Mer. „ 19 „ Valoarea unui copil. Mat. 18:1-6.
 Joi „ 20 „ Valoarea proeminență a omului. Mat. 12:1-15.
 Vin. „ 21 „ Faptele neîrăfești condamnate. Habac. 2:9-15.
 Săm. „ 22 „ Dragostea lui Hristos îmbrățișată. I Ioan 3:13-24.
Duminecă în 23 Februarie: Domnul Isus vindecătorul minunat. Luca c. 8.

Cuv. aur, Luca 16:13.

Cuvânt adevărat. Cel ce a avut putere a vindeca pe cei îndrăciți ne poate scăpa din toată puterea satanei.

Sumarul lecțiunii, Introducerea. Domnul Isus a venit spre binele tuturor oamenilor, aducându-le mântuire la suflet și vindicare din toate boalele. Pentruca să lămurească mai bine lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu, a vorbit adesea în pilde.

Un îndrăcit grozav. După ce Domnul le spune și esplică puda samănătorului, după ce arată pe mama și frații Lui și după ce potolește furtuna, este întâmpinat de un îndrăcit, care era într'o stare grozavă.

O vindecare minunată. La vederea Domnului Isus, demonii se îngrozesc și cer să nu fie trimiși în Adânc. După cererea lor, Domnul Isus le dă voie să meargă în turma de porci care era în apropiere și astfel omul în care erau, ajunge vindecat și întreg la minte. Aliluia.

Intrebări: Cu câte feluri de semănțe a asemănat Domnul pe ascultătorii Cuvântului? Ce a însemnat fiecare semănță? Despre cine a zis El că sunt mama și frații Lui? Furtuna a ascultat pe Domnul? Câți demoni se aflau în omul pe care l-a vindecat? Unde s'au dus ei? Pe a cui fică a înviat-o Domnul?

Orice ajutorare pentru frații din Basarabia sunt binevenite. Ei trec prin grele lipsuri. Cine voiește a-i ajuta, să trimită ajutorul la adresa noastră.

RED. și ADM.

Luați seama.

„Luați seama dar, voi cari uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșiți, și să nu fie cine să vă scape.” Psalm. 50:22.

Scumpii mei frați! Citatul de mai sus nu vorbește celor ce nu cunosc pe Domnul, decât celor ce L-au uitat. Dacă noi ne aducem aminte despre vremile trecute, Dumnezeu a avut un popor cu care a lucrat în chip foarte minunat, dar care foarte curând a uitat pe Domnul. Înaintea acestui popor Dumnezeu a făcut minuni mari, trimițând plăgi grele asupra lui Faraon care îi asuprea, a despărțit marea roșie înaintea lor și i-a trecut prin ea, în urmă a înecat în ea pe Faraon și întreaga lui oaste în aceeaș mare prin care ei au trecut. Dumnezeu îi conduce apoi prin pustie, ziua în nor iar noaptea în stâlp de foc. Dumnezeu își arată mărirea și puterea Lui la muntele Sinai, în fața căreia ei toți stau îngroziți și nu pot suferii să li se mai repete niciun cuvânt, etc. etc. și totuș ei au ajuns să uite foarte îngrabă pe Dumnezeu. Moise a stat patruzeci de zile pe munte cu Dumnezeu. În acest timp poporul a uitat pe Dumnezeu. Lui i-a trebuit un vitel de aur care să-i servească de dumnezeu, și după ce strigă că acesta este dumnezeul lui care l-a scos din Egipt, mănâncă și bea în jurul lui, și apucă să joace. Dumnezeu pierde dintre ei, pentru acel păcat, 23.000 într'o singură zi. Poporul pleacă dela muntele Sinai, ajunge să murmure nefiind îndestulat cu hrana pe care i-o dădea Dumnezeu, acesta a fost un alt semn că au uitat pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu trimite între ei șerpi înfocași să-i muște și să moară. Merg mai departe, încep a cârți asupra lui Moise și a lui Aron, că i-au adus într'un loc rău și nu după cum le-au făgăduit. Dumnezeu poruncește pământului să-și deschidă gura și să-i înghită de vii. etc. etc.

După ce am văzut bine că acest popor a uitat pe Dumnezeu care l-a mântuit de vrăjmași, care l-a nutrit cu pâine din cer și care l-a adăpat cu apă din stâncă, să ne întoarcem la noi cei ce trăim astăzi să vedem dacă nu cumva facem și noi ca acel popor.

Înaintea noastră, se prezintă o persoană care odinioară a strigat cu lacrimi fierbinți către Dumnezeu să o mântuie și să o vindece de boală, și după ce Dumnezeu a ascultat-o și i-a îndeplinit cererea, a început a-L uita și a se duce în lume. A batjocori calea Lui, a huli și disprețui pe credincioșii Lui, a face toate relele.

O alta persoană este aceea care n'a a-

vut bucurie și pace pentrucă păcatul o chinuia și muncea, a venit la Isus. El i-a dat pacea și bucuria.

După un timp nu-i mai place să trăiască în umilință ci începe a umbla în felul lumii. Ce dovezi dă prin aceasta? Aceea că a uitat pe Dumnezeu.

Sunt alte persoane cari după ce au fost primite de Domnul, au devenit nesupuse, murmurătoare, resculătoare, etc, toate aceste dau dovezi că au uitat pe Dumnezeu.

Scumpe suflete! Tu ai putut să vii la Domnul odată cu mare zel, să te simți foarte împovărat de păcat și să te rogi Lui cu mare plâns. Dar să știi că toate aceste nu te vor mântui în ziua când te vei întinde la nedreptate. Faptul că te-ai întins la nedreptate, este dovada că ai uitat pe Dumnezeu, și să fii sigur că atunci când L-ai uitat, El te va sfâșia. „Că dacă Dumnezeu n'a cruțat ramurile firești, nu te vacruța nici pe tine.” Rom. 11:21.

Și acum după ce Domnul atrage atenția acestor fel de oameni îndemnându-i ca să privegheze asupra căilor lor ca să nu cadă după acelaș exemplu al neascularii după care a căzut Israelul, și să nu ajungă și ei sfâșiați ca dânsul, ne atrage atenția noastră a tuturor celor credincioși ca să fim cu băgare de seamă asupra unora ca aceștia. D-l ne zice prin Duhul Sfânt: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n'aibă o inimă rea și necredincioasă. care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.” Evrei 3:12.

Astfel fraților noi suntem datori a veghea unii asupra altora pentruca să nu fie nimeni între noi cu o astfel de inimă rea și necredincioasă care să-l despartă de Dumnezeu. Într'adevăr, numai inima cea rea, necredincioasă și nepocăită, este aceea care îl desparte pe sermanul suflet de Dumnezeu. Să privim, câți au fost cu o astfel de inimă și au dat dovadă că ea bate în pieptul lor prin purtarea lor rea, îi vedem zăcând astăzi sfâșiați de Dumnezeu, fără putință de a se mai ridica. Pentrucă El zice: „Eu sunt Celce deschide și nimenea nu va închide, Celce închide și nimeni nu va deschide” Apoc. 3:7.

Domnul să ne ajute ca să nu uităm niciuna din binefacerile Lui, și să dăm dovadă despre aceasta prin viața noastră pocăită din adevăr.

S. Moscu. L-Catargiu.

Podoaba credinciosului.

„Inchinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte.” Psalm. 29:2.

Rog, să fie bagători de seamă la acest articol care m'am propus a-l scri, toți aceia cari voiesc a fi urmași Eroului de pe Golgota și toți aceia cari se numesc fii a-i Împărăției lui Dumnezeu.

Frați și surori! Vedem că atunci la început când ni s'a propovăduit Evanghelia prin oameni trimiși de Dumnezeu, ni s'a propovăduit în cea mai mare simplitate și noi am primit-o într'adevăr așa cum este, ca pe Evanghelia lui Dumnezeu. Atunci ni s'a spus că îmbrăcați în lux, nu putem plăcea lui Dumnezeu. Dacă însă atunci ni s'ar fi dat voie că să ne îmbrăcăm în puțin lux astăzi am fi ajuns la un lux mare. Fiindcă însă nu ni s'a dat voie nicidecum, astăzi vedem că luxul caută să se vâre între noi. Noi suntem oameni cari zilnic ne trudim ca să descoperim planurile de luptă ale vrăjmașului, și a trebuit să ajungem la cunoștința că, satana când nu poate face pe om să păcătuiască în mare măsură, se mulțumește dacă îl trage spre păcat încetul cu încetul. Dacă noi nu ne vom deschide ochii ca să vedem pericolul care ne amenință încetul cu încetul, prin îmbrăcarea hainelor, de sigur vom ajunge în cursele vrăjmașului. Atunci vom căuta ca să ne salvăm, dar atunci cred eu, va fi prea târziu. De aceea astăzi cât acest rău nu a prins rădăcini adânci ci apucă numai ici colea să se arate în mică măsură, să-l stărpim cu desăvârșire.

S'a întâmplat oare undeva că era o păreche de oameni. Erau cinstiți, credincioși, pacinici și miloși. După un timp însă, femeia a devenit cuprinsă de o patimă: îi plăcea foarte mult să poarte haine scumpe. Bărbatul său care a privit în inima femeii ca într'o oglindă, a început a o muștra pentru acest lucru și ai dovedi că Domnului nu-i plăcut ca ea să umble așa. El i-a spus că Domnul nu s'a îmbrăcat în lux, ci a arătat că cel ce s'a îmbrăcat în purpură și mătasă, s'a trezi în iad. A căutat ca pe calea aceasta să o întoarcă dela pornirea inimei sale, dar ea s'a împotrivit, spunându-i mereu că Dumnezeu nu caută la haine ci la inimă. Înzădar a căutat el să o combată arătându-i că inima ei nu mai creștină când ține la îmbrăcarea omului din afară, fiindcă ea este plină de mândrie (Marcu 7:22) iar afară de aceea este și plină de idolatrie fiindcă și-a făcut din lux un idol. După ce toate străduințele sale de a o întoarce de pe calea luxului au rămas zadarnice, bărbatul i-a zis: „Apoi dacă e așa

cum zici tu că puțin lux nu-i păcat, apoi nici puțin vin nu-i. Ea a rămas să se îmbrace mai departe în hainele ei de lux, și el a început să bea vin. Însă după cum înainta vremea, așa femeia își mărea pofta după lux iar bărbatul poftea după băutură. Dela lux pofta femeia a trecut la desfrâu iar a bărbatului la beție. Și atunci familia cea care altădată era creștină și trăia în pace, s'a distrus. Cine i-a cauzat distrugerea? Luxul cel puțin.

Scumpe frate și soră! Domnul Isus a putut să Se îmbrace în aceasta lume cu mult lux, dar nu au făcut-o, pentru că n'a voit să te facă pe tine a te munci cu gândul ca să ajungi la felul Lui de îmbrăcăminte. Te-ai învățat tu dela El? Dacă zici că da, atunci de ce tu cauți să faci pe fratele sau sora să se muncească cu gândul ca să se îmbrace și ei ca tine. Nu crezi tu că ar fi mai potrivit pentru tine când ți-ai cumpăra niște haine cu 1500 Lei să le cumperi mai ieftine, numai cu 1000 Lei. Tu fie că umbli cu haine cumpărate cu 1500 fie că sunt numai cu 1000 Lei tot acela ești, dar dacă le cumperi mai ieftine îți mai rămân 500 Lei pe cari îi poți întrebuința pentru ajutorarea unui lipsit și atunci primești plată la venirea Domnului pentru ei, Mat. 25: 34-40. Ori o soră care are 150 Lei să-și cumpere o maramă, pe acești bani poate cumpăra trei mărame și iată că a putut face bine încă altor două sărace și lipsite.

O grupă de credincioși au luat o hotărâre vrednică de urmat și de toată lauda; Ei s'au hotărât ca pentru vară să nu poarte decât numai haine cari se pot spăla, iar pentru iarnă, haine de lână. Ei au votat că lor nu le trebuie niciun lucru care ar putea să le arate persoana lor îmbrăcată în acele haine și nu pe Hristos. Acești credincioși au lucrat după Cuvântul Domnului care zice: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția neperitoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” I Petru 3:3-4.

Deci scumpii mei frați și surori, astăzi când putem, să ne ridicăm ca un singur om împotriva luxului și să-l combatem cu toată energia să nu potă lua ființă între copiii Domnului. Domnul să ne ajute. Amin.

G. C. N.

Femeia creștină.

URMARE.

„O femeie cinstită este cununa bărbatului ei, dar cea care-i face rușine este ca putregalul în oasele lui. Prov. 12:14.

O femeie creștină trebuie să fie supusă bărbatului ei. Aceea femeie care nu se supune bărbatului ei nu este o femeie creștină. Pe creștină Domnul o învață ca să fie supusă, blândă și ascultătoare. Câte necazuri și certe vin în unele familii din cauză că femeile doresc și au pretenții de a fi egale cu bărbații sau chiar mai înalte decât ei. Se întâmplă adesea să vedem femei cari cred că sunt creștine, dar în loc să fie supusă și ascultătoare, vorbesc în mod poruncitor către bărbații lor așa ca și când Domnul le-ar fi dat, o mare autoritate asupra bărbaților lor.

Am fost odată martor într'un loc unde nevasta spunea că atunci se supune ea bărbatului când se supune și el ei. Ea învoca în prijinul ei cuvântul Scripturii din Efes. 5:21. Deși se credea creștină n'a știut sermana femeie că acele cuvinte s'au dat membrilor din Biserică și nu ei. Destul că nesupunerea ei a nenorocit-o aici pe pământ jos și sus în cer. Pentru că o femeie care nu se supune bărbatului ei, nu poate fi creștină.

O femeie creștină face totdeauna bine bărbatului ei și nici odată rău. Prov. 31:12 Sunt femei cari se roagă pentru bărbații lor și i-ar aduce la Domnul. Ele ar da mult dacă ei ar fi credincioși. În același timp însă când încearcă a le vorbi despre Domnul, le vorbesc și despre slăbiciunile altora. De pildă: O femeie care se crede creștină spune mereu bărbatului ei necredincios lucruri cari se petrec în cercul credincioșilor. S'a întâmplat cândva că dânsa a fost muștrată pentru o umblare nepotrivită și atunci în loc ca să-și vadă vina și să se căiască, spune bărbatului ei că ea a fost muștrată și nu-i vinovată, etc. Altădată a vorbit dânsa ceva vorbe secrete și au ieșit la lumină și atunci caută să aprindă mânia bărbatului ei asupra celeia către care a vorbit și care a spus-o. Oare sunt aceste femei creștine cari într'a-adevăr lucră pentru salvarea bărbaților lor? Nu, nicidecum, Ele mai degrabă caută să chiar atunci când în ei ar fi vreo schinteie dumnezeiască, să o stingă. Atari femei de parte de a face bine bărbaților lor, mai degrabă le fac un rău, și în ziua judecării chiar ei le vor condamna pentru aceasta.

O femeie creștină este gospodină la casa ei. I Tim. 5:14. Un lucru foarte urât este acela când auzim despre o femeie spunându-se că este creștină și apoi ea fără nici

o treabă umblă din casă în casă. În felul acesta se pot purta femeile lumii, dar femeile creștine nu. Ele nu sunt nici doritoare să audă noutăți, nu sunt nici limbute și nici le-neșe. Ele își vad de trebile casei și ale familiei și caută a-și crește copiii în frică și temere de Dumnezeu. Acele cari umblă din casă în casă, umblă numai pentru că sunt limbute și le place să poarte vorbe rele dela unii la alții.

O femeie creștină trebuie să fie cumpătată și cu viața curată, Tit 2:5 Un lucru foarte trist și dureros este acela pentru o femeie când se numește creștină dar în același timp nu are cumpăt la nimic. Ea trebuie să fie crușătoare și să nu prade cele ce bărbatul îi câștigă cu multă greutate, pe lucruri de nimic. S'au văzut și așa femei, cari au cheltuit bani pe lucruri de trufie, etc. dar atunci când a văzut pe un sărac și lipsit, nu și-au putut, deschide niciodată mâna că să-l ajute cu ceva. Au găsit bani pentru toate nimicurile, numai pentru că să ajute pe un sărac și lipsit n'au avut. Astfel de femei n'au nici viața curată fiindcă au pierdut frica de Dumnezeu și au ajuns să lucreze contra cu El; ele fac lucrurile dar potrivit voinței lui Dumnezeu.

O femeie creștină trebuie să-și vadă de trebile casei sale. Tit 2:5. Un lucru foarte trist este și acela când vedem femei așa zise creștine cari nu caută să-și facă curetenie în casele lor. Dacă Domnul nu ne permite să umblăm în lux, nu ne permite nici aceea ca să lăsăm casele nemăturate, copiii nespălați, cu hainele toate rupte și murdare, pentru că noi să avem timp pentru a merge pe la casele altora după „noutăți“. Creștine bune suntem numai atunci când ne ținem locuințele și copiii în cea mai mare curetenie.

O femeie creștină trebuie să fie o femeie de rugăciune. I Sam. 1:10. Ea trebuie să împartă din frica și temerea ei de Dumnezeu și copiilor. Ea nu se poate simți bine ca să treacă măcar odată termenul în care ea ar fi trebuit să facă rugăciune. Ea știe bine că dela felul ei de viață învață și copiii: dacă ea arată o viață de adevărată creștină și copiii vor arăta la fel: și viceversa. II Tim. 1:5.

Domnul să ajute surorilor noastre ca să poată înțelege pe deplin rostul și menirea lor de creștine.

S. D.

Prin ranele lui Isus Hristos suntem vindecați.

Isaia 53:5. Matei 8:16-17.

Binecuvântat, să fie Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său în lume ca să vestească săracilor Evanghelia și să vindece pe toți cei asupriți de diavolul. Binecuvântat să fie și Fiul lui Dumnezeu care a purtat boalele și neputințele noastre, El care a lucrat, împreună cu cei credincioși și lucrează și astăzi, fiindcă „Isus Hristos acelaș este azi și ieri și în veci.” Mar, 16:20 Evrei 13:8.

Mă numesc Viorel Zamfir și soția mea se numește Ileana. Locuim în com. Ohaba-Sibișel, plasa Hațeg jud. Hunedoara. În anul 1930 fiind soția mea bolnavă de trei ani și jumătate și având o boală grozavă care o chinuia în așa măsură că atunci când venea asupra ei durerile cădea jos în nesămțire asemenea unui demonizat, am dus-o la spitalul „Stanca” din Cluj. Cum însă eram sărac și nu aveam bani, am fost, silit, să rog Onor. Notariat să-mi facă actele necesare, pentruca să o pot trimite la spital pe chetuiala comunei. În acel spital a stat șase săptămâni. În urmă am fost silit să o aduc acasă, dar fără a fi vindecată. În acei an, am locuit în Hațeg, fiindcă eu de meserie sunt pantofar.

Într-una din zile, lucrând eu în atelierul meu, a venit la noi o soră, care ne-a arătat cele ce scrie la Marcu c. 16 v. 15-18. Eu cu soția mea am crezut, dar cu toate că ne aflam în așa situație, totuș nu ne-am putut hotărâ ca să lăsăm lumea și să urmăm Domnului. În urmă am fost învățați de alte femei ca să postim. Și am postit după învățăturile lor, în nouă zile de Marți. Numai soția mea a postit. Nici aceasta nu i-a folosit la nimic. În Marția a zecea dansa s'a hotărât, să reînceapă din nou postul, pentrucă bunul Dumnezeu să-i descopere dacă mai este pentru ea vreun mijloc de vindecare. În aceeaș zi pe când ea sta în curte și citea în N. Testament, a ajuns într-o uimire, și a văzut cum în fața ei sta o sticlă mică cu untdelemn plină de jumătate și o mână o ținea să nu cadă jos, apoi a auzit un glas care îi zicea: „Ungere cu untdelemn. Chiamă copiii să se roage pentru tine și tu vino după mine și urmează-mi, că aceasta va fi vindecarea ta.” Aceste cuvinte au fost rostite la urechea ei cea dreaptă de trei ori cu o voce subțire și pătrunzătoare. Iar noaptea în vis a visat acelaș lucru și aceleași cuvinte.

Fără ca să înțeleagă ea rostul și însemnătatea acestor cuvinte a început a face la mâncări și a le da copiilor de pe stradă cu scopul ca să se roage pentru ea. După două

septămâni, am mers la adunare și fiind noi convinși că acolo e lucrarea lui Dumnezeu, am urmat mai multe luni. În urmă am înțeles că Domnul poate vindeca și corpul și astfel am cerut ca să se facă ungere iubitei mele soții conform celor scrise la Iacob 5:14. Și fiindcă acolo unde eram noi, nu era niciun prezbiter ordinar, nu i s'a făcut ungere decât ne-am rugat cu toții și un frate botezat cu Duhul Sfânt, a pus mâinile pe ea. Și lăudat și mărit să fie Domnul Isus că în urma acestei rugăciuni, soția mea s'a sculat pe deplin vindecată. Aliluia! Acum noi nu suntem vrednici a lăuda pe Domnul pentru toate cele ce a făcut cu noi.

Mai departe eu, Viorel Zamfir, de când am fost copil de șapte ani, am avut un fel de bube numite **lepră**; pe dosul mâinilor și printre degete. După ce am mers în armată, am fost, trimis în două rânduri în spital, dar deageaba, că iarăș s'au făcut. În urmă după ce am început a urma Domnului, aceasta boală a început a se îmulți în mai mare măsură. De unde la început am avut-o numai la mâini, acum a început a se întinde peste tot corpul. Am cunoscut că prin aceasta diavolul caută să mă descurajeze de a sluji Domnului. Eu însă nu m'am lăsat ci am stărunit mai departe în credință. Și în urmă am visat, odată pe Domnul care îmi spunea să cred că voi fi vindecat. Și lăudat și mărit să fie Dumnezeu Tatăl, care a mărit prin boala mea pe Fiul Său Isus Hristos și care m'a dat vindecare în anul 1931. În timpul când Domnul m'a vindecat, mi-a și mântuit sufletul din groapa peiri dându-mi și mie arvuna Duhului Sfânt. Efes. 1:13 II Cor. 1:22. Acum după ce bunul și îndurătorul Dumnezeu ne-a vindecat pe amândoi prin ranele scumpului Său Fiu Isus Hristos și ne-a botezat cu Duhul Sfânt pe amândoi, ne silim a-L servi pe El căci El nu S'a schimbat în nimic ci este și astăzi tot milos și îndurător față de cei ce sufer.

Am scris aceste lucrări pe care Dumnezeu prin Domnul Isus le-a lucrat cu noi și în noi. Nu urmărim prin aceste nicio laudă dela oameni, nici nu voim să atragem atenția nimănui asupra noastră, ci voim ca privirile tuturor celor credincioși să fie îndreptate spre Tronul harului lui Dumnezeu pentrucă dela El vine tot darul bun și darul desăvârșit, și El lucrează până în ziua de azi așa cum a lucrat în trecut. Aliluia Amin.

Viorel și Iliana Zamfir.

O scrisoare și un răspuns.

Printre multele scrisori de mulțumire pe cari le-am primit în acest an pentru felul cum a fost condusă revista „Cuvântul Adevărului,” am primit și pe aceasta căreia ne-am hotărât ca prin harul și mila Domnului, să-i facem loc în coloanele acestei reviste. Prin răspunsul ce-l dăm aici voim să fie încunoștințați toți cei ce ne-au trimis scrisori de recunoștință și mulțumire, precum și aceia cari încă ne-au scris că nu pot să-și achite costul abonamentului. Deci iată cuprinsul scrisorii :

Iubite frate Bradin,

Cu durere în suflet scriu aceasta carte că trebuie să renunț la foaia „Cuvântul Adevărului” și să abzic, că de 6 luni de zile de când sufer de boala

plămânilor, n'am putut să câștig nici atâta cât e costul acestei scrisori. Cu durere că, când lipsește „Cuvântul Adevărului” din casa mea, am pierdut mult (un predicator). Vă mulțumesc pentru sfaturile spirituale cari au mângăiat sufletul meu. Mai departe n'o pot plăti cu drag așa cei-o, dar n'am ce face dacă am ajuns așa o soarte, dar sperăm în Domnul Isus că El nu ne va lăsa.

În al doilea rând mulțumesc fratelui care mi-a abonat-o și pe anul trecut 1935. Să-i facă Dumnezeu și lui bucurie cum mi-a făcut el mie cu foaia „Cuvântul Adevărului.”

Costan Cristea (Tan).

Com. Avram-Iancu, jud. Turda.

* * *

Scumpe frate! Adânc mișcați de cuprinsul scrisorii d-tale noi ne-am hotărât și am luat toate măsurile ca prin mila și ajutorul Domnului, d-ta să-ți primești revista pe viitor gratis. Ne bucurăm nespuse de mult că ai găsit în rev. „Cuvântul Adevărului” o mângăiere sufletească, însă pentru aceasta nu merităm nimic pentru noi. Tot meritul este al Domnului Isus Hristos, prin cărui har și milă noi

am putut să scriu la revistă spre mângăierea și zidirea sufletească a d-tale și a altora. De aceea noi zicem împreună cu Psalmistul : **Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credințioșia Ta!** Psalm. 115:1.

Red. și Adm.

Recunoștință.

Noi frații din com. Lascar-Catargiu, jud. Covurlui, aducem mulțumirile noastre tuturor fraților din întreaga țară, la a căror inimă a lucrat Dumnezeu de ne-au dat o mână de ajutor, ca să putem face și noi față lipsurilor cari s'au abătut, asupra

noastră în urma secetei din anul 1934.

Rugăm pe Domnul ca vouă cari ne-ați făcut parte de bunuri pământești, El să vă înmulțească nu numai aceste bunuri, decât să vă facă parte și de bogate bunuri cerești. S. Moscu

Botezuri cu Duh Sfânt.

Domnul Isus a botezat cu Duhul Sfânt în următoarele locuri : în jud. Arad, com. Sicula 2 de suf. Soimuș-B. 1, Cermeiu 1, Agrij 1, Sân-Nicolaulmic 1, Turnu 2. În jud. Cluj, com. Florești 7 suf. În

jud. Sevrin, com. Bruznic 1 suf. De asemenea frații din U. S. A. ne înștiințează că și ei au acolo botezați de Domnul în Cleveland 2 suf. și în Warren o. 5 suf. Aliluia Domnului Isus! Amin.

A V I Z.

După cum am anunțat în numărul trecut al revistei, aducem din nou la cunoștință tuturor celor ce au fost abonați în anul trecut la rev. „Cuvântul Adevărului”, că pe viitor nu o mai primesc decât numai aceia cari au achitat costul abonamentului pe anul 1935. Cei ce sunt în reștanța cu plata abonamentului din trecut, nu vor mai primi-o. Aceia însă cari sunt săraci și într-o așa stare că nu pot să achite costul abonamentului și cari ne-au înștiințat despre aceasta, vor primi-o în anul ce vine gratis.

Sunt unii cari au achitat costul mai multor

abonamente. Dacă cumva aici s'a strecurat oarecare greșala și din aceasta cauză ar fi unii cari să nu primească revista, îi rugăm să binevoiască a ne scrie de urgență dacă au achitat costul abonamentului și la cine, sau data când au trimis banii. Fiindcă aici au fost cazuri când am primit bani fără nici o mențiune că pentru ce s'au trimis. Astfel că s'au putut strecura greșeli ca noi în astfel de cazuri să nu fi știut la cine să-l trecem ci să-l fi trecut pe toți pe o singură adresă.

Red. și Adm.